

Rugăciunea unui copil

În una din zilele astea de sfârșit de vară, într-un sat, în timp ce ploaia și eu mă retrăsesem să citesc în liniște o carte, își face apariția băiețelul meu, radiind bucurie mare și îmi spune:

- Tată, tată! Dumnezeu e bun! L-am rugat să oprească ploaia și a oprit-o. Dumnezeu e bun!

- Da, e bun. E întotdeauna bun, am apucat eu să spun înainte ca micuțul să o ștergă în curte unde se simțea mai în largul lui și unde, acum pentru că Dumnezeu îi ascultase ruga, nu mai ploua.

Poate că aș fi zâmbit de naivitatea lui de copil și aș fi zis că este o pură coincidență între cererea lui adresată lui Dumnezeu și faptul că ploaia se oprise, dacă nu ar fi fost o altă întâmplare pe care eu o știu de când eram copil.

Un copil aflat în vacanță la țară, la bunici, a fost prins într-o noapte de o rupere de nori, adică din cer curgea o cantitate atât de mare de apă încât toate cursurile de apă devin adevărate torente care mătură totul în cale. Copilul de care vă spun a fost trezit de bunica lui care nu știa ce să facă. Pârâiașul care trecea prin sat se umflase atât de mult încât acum devenise aproape cât casa bătrânească de înalt și lat pe cât era de lungă casa. Și tot ploaia și apa continua să crească și să se apropie de casele sătenilor care se aflau pe un delușor ceva mai înalt.

- Dumitru și cu Ileana s-au apucat să care mobila în șură.

Grafică de Andronic Maria, Dărmănești

Oare noi ce să ducem? Tu ești mic, iar eu sunt bătrână! Amândoi suntem neputincioși. Hai aici în fața icoanelor, în genunchi lângă bunica și roagă-te împreună cu bunica la Doamne-Doamne.

Și a început bunica să se roage din inimă: *Doamne Dumnezeule, noi suntem păcătoși dar mila Ta este nemăsurată, fă milă și cu noi, nevrednicii! Maica Domnului ai milă de noi! Sfinte Ierarhe Nicolae, ajută-ne!* Iar copilul repeta cuvânt cu cuvânt rugăciunea bunicii, și cu durere, pentru durerea bunicii. Și nu știu cât s-au rugat, dar la un moment dat și-au dat seama că ploaia a conținut. Au ieșit afară și au văzut că apa ajunsese la două palme de casa lor, și atunci copilul a spus:

- Bunico, Dumnezeu e bun!

-Da, copile. Dumnezeu e întotdeauna bun! Chiar și atunci când ne mai ceartă, o face din dragoste, ca să devenim și noi buni ca El!

Mai puternică decât apele este CREDINȚA ...

30 iunie, zi nefastă din vara anului 2006, a adus, prin revărsarea nemiloasă a apelor peste credincioșii frumoasei așezări Arbore din Dulcea Bucovină, foarte multă suferință... Într-o oră au fost distruse multe case și mai toată agoniseala de-o viață.

Erau case din chirpici, agoniseală oferită de binefacerea celor 50 de ani de comunism, imagine jalnică ce a uluit lumea,

numai, a devenit una de mărturie și slujire. Prin fapta lor, credincioșii au redevenit pildă vie, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel: „*Purtați-vă sarcinile unii altora și așa veți împlini legea lui Hristos.*” (Gal. 6,2).

Trebuie neapărat menționat sprijinul venit din partea făcătorilor de bine, între care se impune la loc de cinste Domnul Gheorghe Becali.

Cu ajutorul lui Dumnezeu și prin efortul tuturor s-au construit până acum, 14 sept. 2006, peste 70 de case cu 2-3 camere, iar, pentru familiile mai numeroase, și case cu două camere la mansardă.

Amintim și implicarea elevilor seminariști de la Seminarul Teologic

Liceal Ortodox „Mitropolitul Dosoftei” din Suceava care, împreună cu dascălii lor, au participat la refacerea satului.

Pr. Petru Crăciun

dar era agoniseala lor săracă, pe care apa a diluat-o transformând-o în lut...

Situația părea de netrecut, dar Biserica strămoșească a intervenit prin Păstorul ei, încă o dată arătând cât poate făptui credința. Din primul ceas de după dezastrul acelei zile, Păstorul a mers în mijlocul fiilor săi duhovnicești ducându-le, alături de mărturia dragostei creștine, cuvântul care mângâie fapta concretă.

La îndemnul și pilda Înalt Prea Sfințitului Pimen, comunitatea parohială din Arbore, și nu

